nurvagi fündlasst omma moodu, nina eks küll mehekesed kend röbondad, et kulle naa fägi fest enge annina tälle nü pagi valla, koori ta nui pool kodu mere veerde maha jäi, kolm päeva ja öid kõõberdas ta nui maha löödu kani kodo poole, koomi ta fnure valu ja noiwaga pealefai. Ent ömetus ja öun kaiwa paari-kaupa koon, nü ka fün. Mehekesel olli krwar koonu, kõlen mäga palanu, millest neiwalt raine ja lehe eloga, pool alasti wälgi pästa ra. Kõik mun elo matejõeal ja warandus, neidega ka kõ karja ja koberte kulus tule ruwwar joanu, tolmus tettu, mida tuul egale poole lajale puhus. Rästas mees olli meelt örä kaotanu, nägu jee neide näit ärs ongi, nes kõi jit omil elo päiwil midagi kolge ei ole kannatanu, mõrudat maitsnu. —

Nüüd olli raefe meke kõige fnurem röörn, omma emisst ridast, kitsi ja ahnet-ikned relja, kõige fugustse pöa-tegemistega elustode, ewitoda. Ta lesk wana palanu maja esmele restfse üles ehitada, nina fäid kõigi pidi temä raest ello „tele" päale, ja tegi sellega, oma emisse (nussele) relele käppü. Rästal relel fündu nüüd oman woafuses weel üs poig, kellele mindagi öfskätsi pitu ei ole. Ta läts õige alandlikult, kätu silmin, oma emisse ihata, raefe wele manu, nenak ka latse nime panemise kulus, roha pallema, ja weli ei lafe kenda kaewa pallelagi, enge ta läts omma kulle nedrehe, nina puhas ega nõudu pealt kuha maha, nina and omale ihnele relele, kellele fest nütt, kõa kõti tenü kodo nõsta fai, nina ta öfskätsi õige tubli örä pidi. Ideepidegi kõwe emisse riidaneke kõe-kaüd wähä-wäsi, taat-pori, ja ta jäi elor iäi rele ewitoda, mida koine tudenoda ja kõa-tekkmisega, ejatõrd ette wõtt, nina kenda röömustas, et tält onda olli kellele, kelle waia läts.
Ond emine oinas weli tundse alati kõju silmin, nui tema weli teda omni awitamistega elatas.

Andri Randpuu.
Pöltsamaalt, mõrra mees.

5. „Kes om weel fnurem, kui ma?"

Tigalane jätt omas nõja ütsinda, seni kui toidu-koor mat kodo toonu lätz. Selle ja seen tulli wana mesi-kärp (kaw) tillukesele tigalasile nälalisse. Ennem nuhteli ta ümbre pesakese ütte ja tõsk, nina ei pane mitte pelgäjäid loona-neiski tähelegi. Ner ta näid newem — ponnu temä naa nui-neiski tähelegi. Ner ta näid newem — ponnu temä naa nui-dogi rahta. — Lerõst tulli wana tigalane toidu-kuormaja kodo, ja nõja teibsiwa: „Sei memmakene, meil kaiwe üts hiom ja fnur kütaline, kelu mis wäega peltsi!" Wana tigala-ne kohrahut kenda fnurest ja ütel: „Kar nii fnur ta olli?" „Ei, ei mammakene, pallo fnurem!" (ütleiwa nõja). Nüüd kohrahut ti. galane kenda weelgi fnurember ja küsse: „Noh, kar nii fnur olli?" „Ei, ei mammakene, weel fnurem!" kostewa nõja ütsk fnust. Weel kolmat körde kohrud tigalane kenda nii fnurest, et ta korwane, nui pedla-kuotsli, wälla nõgi, ja ta küsse poi-ge näsk, õige pahatsilk: „Noh, kar nii fnur olli?" „Ei, ei mam-makene, weelgi fnurem, pallo fnurem!" ütlewa nõjakese, nui ütsk fnust. Nüüd läksi tillukese tigalase kannatust otsa, ja ta kostes kurjalt: „Ker om weel fnurem kui ma?!" sõda ütelden tsagi ta fnure jõaine tiwaga, kõik oma nõja koolus. (Wenet rahwal õigus: „Tigalasel om ka jõa.")

Katre Kaktena.

6. Rumalas peetu.

Manest olli wäe-teenistusen üts tesetse loomuga foldan, ker päiwa pääle kolme jõnna es könele, nui temä näest keäki midagi ei näi. Selleest karsi türte foldame jetta umbe orwa-mine: „Ta om poole loodiga" (Rummal). Ka kaugutiwa teda mõne fun küse: „Ei ole ja tark, ei ka rummal, ei fusi, ei piini." Ent mehekene kannatt kõik wagusi wälla, mis norilastele weel enamb õigust neüw andwat, temast ka ülemäle könelda: „Mul om